

תת"ע 1479/03/14 - מדינת ישראל נגד דוד אורי ששון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1479-03-14 מדינת ישראל נ' ששון
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד אורי ששון

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם נרשמה הודעת תשלום קנס המייחסת לו עבירה של אי מתן זכות קדימה להולך רגל להשלים חצייה בבטחה על מעבר חצייה, בניגוד לתקנה 67א לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במיוחס לו ונשמעו ראיות. במסגרת פרשת התביעה העידה עורכת הדוח גב' סימה כהן. עדת התביעה ציינה כי עמדה על רחוב הרצל 80 בת ים, סמוך למעבר החצייה ומשם ראתה את הולך הרגל חוצה את מעבר החצייה, מגיע לפס החצייה השלישי ואז חלף הנאשם עם רכבו על פניו. תגובת הנאשם לדוח היו "לא ראיתי אותו".

2. הנאשם להגנתו העלה 3 טענות מרכזיות: **אחת**, כי לא היה כל הולך רגל שחצה את מעבר החצייה. על המדרכה עמד הולך רגל עם גבו לכביש במצב שלא סביר בעליל כי הוא יבקש לחצות את מעבר החצייה באותה עת ועל כן המשיך הנאשם בנסיעה ללא עצירה; **שנית**, ממקום עמידתה לא היה לעדת התביעה שדה ראייה מלא לאירוע; **שלישית**, התגובה שנרשמה מפי הנאשם "לא ראיתי אותו" לא משקפת דברים שנאמרו לעדת התביעה. יתרה מזו, הנאשם טוען כי הדוח לא הוקרא לו והוא לא היה קריא שאם לא כן - מדוע טרחה עדת התביעה לשכתבו? עוד ציין הנאשם בעניין זה כי הכלל הנקוט בידיו במגע עם שוטרים הוא לקבל את הדוח, לא לומר דבר ולהמשיך בדרכו (עמ' 4 שו' 16-17).

דין והכרעה

3. לאחר שהזהרתי את עצמי כי גרסת התביעה מבוססת על עדות יחידה ולאחר שמיעת העדויות מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום וזאת מן הטעמים הבאים: א. הנאשם נמנע מלחקור את עדת התביעה לגבי עצם מסירת תגובתו בדוח ולגבי תוכנה; ב. גרסת הנאשם בנוגע לאירוע לא הועלתה, לשיטתו, בעת רישום הדוח ואף לא בשלב ההקראה ולפיכך מדובר בגרסה כבושה שמשקלה מועט; ג. תוכן תגובת הנאשם בעת רישום הדוח מצביע על אחריותו לביצוע העבירה. ד. הנאשם לא הוכיח כי מן הנקודה בה עמדה עדת התביעה וביצעה אכיפה לא היה לה שדה ראיה מלא לזירת האירוע.

הימנעות מחקירה נגדית בעניין שנוי במחלוקת

4. בראשית שלב ההוכחות הוסבר לנאשם - והנאשם אישר כי קיבל את ההסבר - על חובתו לחקור את עדת התביעה על כל עניין השנוי מבחינתו במחלוקת בהודעת תשלום הקנס. ראו לעניין זה עמ' 1 ש' 10-12. הנאשם - כעניין שבעובדה - נמנע מטעמיו מלחקור את עדת התביעה לגבי הדברים שנרשמו לכאורה מפיו "לא ראיתי אותו".

5. הימנעותו של הנאשם מלחקור את השוטרת לגבי תוכן התגובה שנרשמה לכאורה מפיו ועצם אמירתה - בשים לב לטענתו כי לא אמר דבר לשוטרת בתגובה לדוח - נזקפת לחובתו ויוצרת את ההנחה כי אילו הייתה עדת התביעה נשאלת לגבי תגובת הנאשם היה בתשובותיה כדי לעמוד לנאשם לרועץ. האמירה "לא ראיתי אותו" מצביעה על כך שהולך רגל אכן חצה את מעבר החצייה אולם הנאשם מסביר בתגובה זו מדוע לא עצר - "לא ראיתי אותו". זאת ועוד: גם אם אניח, מבלי לפסוק, כי הנאשם פעל בהתאם להצהרתו בבית המשפט ונמנע בעת רישום הדוח ממסירת גרסתו לאירוע לעדת התביעה, ברי כי יש בגרסה זו שהועלתה רק בשלב ההוכחות ולא קודם לכן משום גרסה כבושה שמשקלה אינו רב. נזכיר כי הנאשם נמנע מלמסור גרסה בנוגע לאירוע הן בשלב רישום הדוח והן בשלב שבו הוקרא לו כתב האישום והוא התבקש להתייחס אליו. הימנעות זו אומרת

6. אינני מקבל את טענת הנאשם כי הדוח אינו קריא. ראשית, עיון בדוח מלמד כי הוא קריא וברור. שנית, השכתוב שבוצע על ידי עדת התביעה בוצע ביוזמתה ולא לבקשת הנאשם. למעשה, עד לשיבת ההוכחות לא העלה הנאשם כל טענה בעניין יכולתו לקרוא ולהבין את האמור בדוח.

7. הנאשם טען כי ממקום עמידתה לא הייתה עדת התביעה יכולה להבחין בכל הזירה. הוגשה מטעם הנאשם תמונה בה סימנה עדת התביעה את מקום עמידתה. מעיון בתמונה לא שוכנעתי כי עדת התביעה לא הייתה יכולה להבחין במרחש בעת שעמדה היכן שציינה שעמדה. הנאשם נמנע מטעמיו שלו לשאול את עדת התביעה לגבי מצב כלי הרכב החונים בחלקה השמאלי של התמונה אשר קיומם עשוי היה בנסיבות מסוימות להגביל את היקף שדה ראייתה. גם הימנעות זו פועלת לחובתו של הנאשם. יתרה מזו, בהיעדר חקירה לעניין זה ובהיעדר טענה מצד הנאשם באשר למועד

המדויק בו צולמה התמונה, אין לפני כל אינדיקציה לכך שמצב כלי הרכב החונים כפי שניתן לראות ממוצג נ/1 היה דומה או זהה לזה שבעת אכיפת העבירה על ידי עדת התביעה.

8. סיכום של דברים: לא ניתן לקבוע כי ממוקום ביצוע האכיפה לא היה לעדת התביעה שדה ראיה מלא. גרסת הנאשם בדבר קיומו של הולך רגל שעמד על המדרכה היא גרסה כבושה. גרסה זו לא נמסרה לעדת התביעה בזמן אמת, גם לשיטת הנאשם במועד ההוכחות. ביחס לדברי התגובה של הנאשם לרישום הדוח הרי שיש בהם לחזק את גרסת התביעה והנאשם, כאמור, מטעמיו שלו נמנע מלחקור לגבי רישום תגובה זו את עורכת הדוח. תוצאת כל האמור היא, כי גרסת התביעה הוכחה במידת ההוכחה הנדרשת בפלילים. כפועל יוצא, אני מוצא להרשיע את הנאשם במיחוס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 3.11.14 במעמד הצדדים.